



"פורת יוסף" - מרכז רוחני

ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חידד ז"ל

רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 366
כ"ו טבת ה'תשע"ה

וארא

"מִהָצֵר רוּחוֹ
וּמִעֲבֹדַת הַשָּׁה"
ר"ת מרו"ק.

כלומר סגלת העבודה
הקשה והיסורין
הם למרק עוונותיו
של אדם ולכן ישמח
אדם בייסורים.
הגר"י קורייני זצ"ל

הדלקת הנר: ט"ז/4

יציאת השבת: ט"ז/36

מחודדין בפיר

שיהיו דברי תורה

"וְגֵאלְתִּי אֶתְכֶם"

אמר מיכאל: זה לא יקרה לעולם. אז לא יבא!?

אמר הקב"ה: בסדר, כשיחזר בית כנסת אחד בתשובה. רק בית כנסת אחד.

בידינו הדבר... לא לדבר בבית הכנסת.

צריכים אנו להתפלל ולהרגיש שחסר לנו גילוי שכינה. חסר לנו מלך המשיח ואז נזכה במהרה בימינו לגאולה השלימה אמון.

הזהר הקדוש: המלאך גבריאל השר של ישראל בא אל הקב"ה ושאל אותו: רבונו של עולם, מתי תגאל את עם ישראל? ענה הקב"ה: כשיחזרו כולם בתשובה.

אמר מיכאל: זה אף פעם לא יקרה, אז לא תגאל אותם? אמר הקב"ה: כשלומדתי התורה ויחזרו בתשובה, כשברק הדתים יחזרו בתשובה.

הגר"נ יגן זצ"ל



"וְגֵאלְתִּי אֶתְכֶם"

בבית החוזה מלובלין זצ"ל היה שעון המשמיע את צליליו כל שנה. פעם כשנכנס אליו אחד מידידיו, אמר לחוזה, כי כל רגע אשר הוא שומע את צלילי השעון, עצבות ממילאת את לבו, כי על כן נזכר הוא שכל רגע מתקרב הוא למאה ועשרים.

נענה "החוזה" ואמר: "ואלו אני - כל צליל וצליל ממלא את לבי שמחה רבה, כי על כן כל רגע שעובר מקרב אותנו לביאת המשיח."



"וְגֵאלְתִּי אֶתְכֶם"

מספר על אחד מגדולי ישראל שישב ללמוד ולפתע מישוהו אמר בקול באותו חדר "הוא בא!" באותו רגע התנער הרב מכסאו ושאל בשמחה: "מי, המשיח?"

הרב היה כל כך ער לביאת המשיח, עד כדי כך שהוא קשר זאת לכל משפט ששמע.



"וְכָל שְׁמֵעוֹ אֶל מוֹשֶׁה מִהָצֵר רוּחוֹ וּמִעֲבֹדַת הַשָּׁה"

היסורים הם כמו חבל שרוצים לבדוק כמה הוא חזק, ולשם כך מותחים אותו בחזקה. אם הוא נקרע - אין זה חבל טוב. אם גם במתיחה החזקה ביותר הוא מחזיק מעמד - זהו חבל מסוג משבח. כך ה' בודק אותנו בעזרת היסורים. הגר"ש פינקוס זצ"ל



"וְגֵאלְתִּי אֶתְכֶם"

שאלו פעם את ה"חפץ חיים", בעצם מה הסבה כל כך לרצות את הגאולה, והלא דווקא בגלות ישנה את ההזדמנות לעשות מצוות, ללמוד וללמד, וכל מעשה קטן נחשב לזכות, ואילו לאחר הגאולה אבדנו הכל, אין זכות ואין חובה.

השיב מרן ה"חפץ חיים": אמנם נכון, לתקון נשמתנו ושלמותה ההתמודדות עם כל הרע מוסיף הרבה לשלמות האדם, ואולם, חייבים אנו לסלק את כל חשבונותינו בשביל כבוד שמות שמשפל כעת בגלות, ולרצות את הגאולה בשביל שיתגלה כבוד ה' בעולם.

תפארת ישראל

"בְּטָרִם תִּזְוִיל יְלָדָה"

נשם שנל יום

שעובר על אשה זו,

הולכת היא

ומתקרבת אל הלידה

- כך בכל יום ויום

מתקרבים אנו לאור

הגאולה.

אם יתמהמה, נחמה

לו, כי בודאי יבוא!

מתוך תפארת שמשון

מים אחרונים

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליע"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

חייבו חכמינו לרחוץ את הידיים לאחר אכילת פת, מפני שהיו רגילים לטבל במלח ויש מלח שיכול להזיק לעיניים (מלח סדומית) וכן כדי שיהיו ידיו נקיות לברכת המזון. ויש מקילים בזמנינו שלא מצוי מלח מזיק וגם לא רגילים לאכול בידיים אלא בכפות ומזלגות. ולפיכך:

א. אין צורך לרחוץ אלא עד פרק שני מן האצבעות, לפי שאין לכלוך המאכל מגיע למעלה משם. וגם אין שיעור למים (ירבעית). וגם אין צריך ליטול מתוך כלי ויכול לרחוץ מהברז.

ב. אין צורך שיהיו המים כשרים לנטילה. ולכן אף אם נעשתה בהם מלאכה או נשתנו מראיהם או שאינם ראויים לשתיית בהמה, יכול לרחוץ בהם ידיו, שהרי תפקידם רק לנקות.

ג. הנוהגים ליטול מים אחרונים על ידי הכנסת ידיהם לכלי עם מים, יש להם על מה שיסמוכו. וכן יש להתיר ליטול מים אחרונים ממים שנשארו בכוס לאחר שסיים שתייתו.

ד. כשרוחץ, ישפיל ראשי אצבעותיו כדי שתרד הזוהמא. ונכון שינגב את ידיו.

ה. אין מברכים על 'מים אחרונים' כיוון שאינם מצוה חיובית אלא המנעות מחשש סכנה שבמלח וניקוי ידיו לברכה.

ו. לאחר נטילת 'מים אחרונים' אסור לאכול או לשתות עד שיברך ברכת-המזון. אבל אין איסור לדבר לאחר הנטילה ובפרט בדברי תורה.

ז. מי ששכח ליטול ידיו מים אחרונים קודם ברכת המזון, ונזכר באמצע ברכת המזון, אם ידיו מלוכלכות משיירי המזון, יטול ידיו במקום שנזכר. ואם ידיו נקיות, יטול לאחר ברכת המזון.



כשאדם נכנס לבית הפנסת הוא מנישק המזוזה ואומר את הפסוק (תהלים, ה, ח) "וַאֲנִי בָּרַב חֶסֶדְךָ אֲבֹא בֵיתְךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל הֵיכַל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ". אם אין את סוף הפס' של הפסוק "בִּירְאָתְךָ", עדיף גם שלא יהיה את תחלת הפס' "וַאֲנִי אֲבֹא". עדיף שלא יבוא מאשר יבוא ויפספס בשעת התפילה וינהג קלות ראש בבית מקדש מעט.

הגה"צ רבי יהודה צדקה



"בְּכָל דְּרָכֶיךָ דָּעָהוּ וְהוּא יִשֶׁר אֲרוֹזְתֶיךָ"
דַּבֵּשׁ בֵּר קִפְּנָא, אִיזוּהִי פִנְשָׁה קִטְנָה שְׁכַל גּוֹפִי תוֹרָה תְּלוּיִים בַּה?
כלומר בכל מה שאתה הולך לעשות ורוצה להשיג דעה, פנה אליו. וממילא הוא יישר אורחותיך ויצליח דרכך בין בדבר גדול ובין בדבר קטן.

מסכת ברכות (דף ס"ג)

מספר על אבא אומנא, שהיו נותנים לו 'שלוש' כל יום מן השמים, ולאבי רק פעם אחת בשבוע, והיה אבי מצטער על כך. אמרו לו: "אין אתה יכול לעשות כמעשיו של אבא אומנא, ולכן לא מגיע לך שלום בכל יום כמוהו".

יום אחד, שלח אבי זוג חכמים שיבדקו את מעשיו של אבא אומנא. הלכו לביתו, והאכילם והשקם והציע להם מצעות כדי לישון בלילה. בבקר קמו, וגללו את המצעות של אבא אומנא, ולקחו אותם ללא רשות, כדי למוכרם בשוק. והנה הם רואים בשוק את אבא אומנא.

אמרו לו: "כמה שנים המצעים הללו?" אמר להם: "כך וכך", ולא הקפיד עליהם על שלקחו לו את המצעים, וגם לא הסכים לקחתם בחזרה, אלא אדברה אמר להם שנתן להם אותם במתנה גמורה, מפני שהשב שהזדמן להם פדיון שבויים, ומתבנישים הם לבקש ממנו שיעזור להם, ולכן החליט לתת להם אותם במתנה.

אז הבינו כלם מדוע אותו צדיק זוכה לקבל שלום מן השמים בכל יום, שאכן רבים ושלמים לא יכולים להגיע לדרגה שכזו של לדון לכף זכות. תענית (כא)



עלינו להקריב קצת מעצמנו למען כבודו יתברך. אם אתה משתוקק לדבר לשון הרע, מישוה עשה לך עול נורא והכעס מפעפע בך ומאים לפרוץ החוצה... אולי באמת מגיע לו... אבל תתגבר על עצמך ותשתק לכבודו ה' יתברך. אז תזכה להיות מאלו שהעולם קים בזכותם. כפי שכתוב "אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה".

הגר"נ יגן זצ"ל



חובה קדשה מוטלת עלינו, כל אחד ואחד מאתנו גדול וקטן, לזכות את הרבים. ואם נראה ילדים שנוכל להשפיע עליהם להכנס לתבניתנו, כל אחד ואחד ישתדל כפי יכולתו שלא על מנת לקבל פרס. ודי להפיקא.

מרח הגר"ע יוסף זצ"ל



לשון טוב הוא, לראות את הצד הטוב, השני, תחם ממני. בא תראה כמה שהוא עדין נפש. לשון הרע פרושו - לתפס נקודת חלשה, ולומר בא ותראה כמה הוא מגעיל, דוחה.

מתוך תפארת שמעון



"מי שהוציאוהו נכרים או רוח רעה אין לו אלא ארבע אמות. החזירוהו - כאילו לא יצא" (מסכת ערוכין)

לרמז לך שאם יצא אדם מגדרו ועשה דבר שאינו ראוי, ודאי זה מחמת אנשים נכרים ורעים שהשפיעו עליו, או רוח שטות שנכנסה בו שבלעדיה לא היה חוטא, אבל הוא לכשעצמו ובתוכו באמת אין לו אלא ארבע אמות של תורה ומצוות ורצונות טובים. ולכן אם תחזירוהו ותדונו לכף זכות ותקרבו, על אף מעשיו, תראה איך שיחזר בו מדרכיו וישוב להיות כמי שלא יצא מעולם.

מתוך 'פרדס רימונים'